

Sygn. akt VIII *Pa* 161/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariola Szmajduch SSR del. Renata Stańczak
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2016r. w Gliwicach

sprawy z powództwa G. Ś. (Ś.)

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 13 maja 2015 r. **sygn. akt** VI P 3628/14

- 1) zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 3 w ten sposób, że przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. S. kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych), powiększoną o kwotę 414 zł (czteryście czternaście złotych), stanowiącą 23% podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej powodowi z urzędu;
- 2) oddala apelację w pozostałym zakresie;
- 3) odstępuje od obciążania powoda kosztami procesu w postępowaniu apelacyjnym;
- 4) przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. S. kwotę 900 zł (dziewięćset złotych), powiększoną o kwotę 207 zł (dwieście siedem złotych), stanowiącą 23% podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSR (del.) Renata Stańczak (-) SSO Grażyna Łazowska (spr.) (-) SSO Mariola Szmajduch

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt: VIII Pa 161/15

UZASADNIENIE

Powód G. Ś. po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa domagał się zasądzenia od pozwanej E. spółki z.o.o. w P. kwoty 15.600 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku z rozwiązaniem stosunku pracy, pomimo że jego nieobecność w pracy była spowodowana wypadkiem przy pracy. W ocenie powoda, rozwiązanie umowy o pracę w tych okolicznościach stanowi naruszenie zasad współżycia społecznego. Powód podniósł, że w związku z działaniem pracodawcy, stanowiącym czyn niedozwolony, doznał krzywdy psychicznej spowodowanej lekceważeniem jego osoby w sytuacji, gdy nie ponosił odpowiedzialności za swoją niezdolność do pracy.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, wskazując, że powód nigdy on nie uległ wypadkowi przy pracy u pozwanej, o rzekomym wypadku przy pracy nikogo nie zawiadomił i nie sporządzono protokołu powypadkowego. Pozwana argumentowała, że powód nie doznał urazu skręcenia lewej nogi w wyniku zaistnienia przyczyny zewnętrznej, bowiem ma dolegliwości lewej nogi od urodzenia, nadto nie przedstawił dokumentacji medycznej wskazującej, że doszło do wypadku przy pracy i nie kwestionował w okresie pobierania zasiłku chorobowego podstawy jego przyznania z ubezpieczenia chorobowego. Według pozwanej cywilnoprawna odpowiedzialność pracodawcy z tytułu szkody wyrządzonej pracownikowi wypadkiem przy pracy ma charakter uzupełniający w stosunku do jednorazowego odszkodowania wypłacanego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, a tego powód dotychczas nie uzyskał.

Wyrokiem z dnia 13 maja 2015 roku Sąd Rejonowy w G. w punkcie 1 oddalił powództwo. Sąd w punkcie 2 wyroku odstąpił od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej. Sąd przyznał także od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w G. na rzecz radcy prawnego M. S. kwotę 1.200 złotych powiększoną o kwotę 138 zł stanowiącą 23 % podatku Vat, tytułem kosztów pomocy prawnej świadczonej powodowi z urzędu (pkt. 3 wyroku).

Sąd I instancji ustalił, że powód był zatrudniony u pozwanej od dnia 1 sierpnia 2011 roku, początkowo w wymiarze ¼ etatu, następnie – w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku pracownika produkcji. Powód ma problemy zdrowotne lewej stopy, z przyczyn ortopedycznych jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym od urodzenia. Aktualnie powód korzysta z opieki medycznej poradni ortopedycznej, chirurgicznej, neurochirurgicznej i rodzinnej.

W okresach od 27 kwietnia do 18 września 2012r. oraz od 28 września do 3 listopada 2012 r. powód był niezdolny do pracy i przebywał na zwolnieniu lekarskim (łącznie przez okres 182 dni). W wyniku kontroli zwolnienia lekarskiego Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił powodowi prawa do zasiłku chorobowego za okres od 19 września do 4 października 2012 r., uznając, że niezdolność do pracy ustała z dniem 18 września 2012r. Po przeprowadzeniu kolejnej kontroli ZUS uznał zasadność zwolnienia lekarskiego powoda za okres od 28 września do 25 października 2012r.

Dalej Sąd I instancji wskazał, że dniu 17 września 2012 r. pozwana nałożyła na powoda karę nagany z uwagi na notoryczne spóźnienia w dostarczaniu zaświadczeń L4 i brak usprawiedliwienia nieobecności w pracy od dnia 4 września 2012 roku. Od 19 do 24 września 2012 r. oraz w dniu 27 września 2012 r. powód przebywał na urlopie wypoczynkowym. W dniu 25 września 2012r. wrócił do pracy, a od dnia 28 września 2012 r. powód ponownie był niezdolny do pracy z powodu choroby. Świadcząc pracę dnia 25 i 26 września 2012 roku nie zgłaszał bezpośredniemu przełożonemu o jakichkolwiek ograniczeniach do wykonywania pracy.

Oświadczeniem woli z dnia 7 listopada 2012r., doręczonym w dniu 14 listopada 2012r., pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 kp. W świadectwie pracy wskazano, że powód był zatrudniony do dnia 3 listopada 2012r.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2014r. Sąd Rejonowy w G. (sygn. akt VI P 23/14) oddalił powództwo powoda o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę, ponieważ roszczenie powoda wygasło wskutek przekroczenia terminu do złożenia odwołania i braku podstaw do przywrócenia terminu.

Dalej Sąd I instancji stwierdził, że powód nie wykazał by w kwietniu 2012r. uległ wypadkowi przy pracy, w postaci skrzywienia lewej kostki nogi na skutek dwukrotnego poślizgnięcia się w czasie pracy. Powód nie zgłaszał wypadku pozwanej ani w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych żądania przyznania jednorazowego odszkodowania w związku z tym zdarzeniem. Sąd ustalił, że pozwana o zdarzeniu wypadkowym dowiedziała się w toku w toku postępowania sądowego w sprawie o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę i nie ustaliła okoliczności potwierdzających wystąpienie wypadków powoda przy pracy.

Sąd Rejonowy stan faktyczny ustalił w oparciu o powołane dowody. Nie dał wiary zeznaniom powoda w zakresie zaistnienia wypadku przy pracy, z uwagi na to, że jego zeznania w tym zakresie były odosobnione, nie znalazły potwierdzenia w innych dowodach, nadto powód miał interes w rozstrzygnięciu. Sąd Rejonowy podał także, że ustalenie wypadku przy pracy wykracza poza stwierdzenie doznania urazu, w szczególności wymaga stwierdzenia przyczyny zewnętrznej, w czasie pracy lub w związku z interesem pracodawcy.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał, że roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie. Na początku wskazał, że zarzucane przez powoda naruszenie zasad współżycia społecznego, nie stanowi samodzielnej podstawy prawnej roszczeń i w okolicznościach sprawy normy te nie stanowiły podstawy uwzględnienia żądania powoda. Dalej wskazał, że powód opierał swoje roszczenie na podstawie art. art. 415 k.c. przy zastosowaniu art. 300 k.p.

Jak podniósł Sąd I instancji przesłankami odpowiedzialności warunkującymi powstanie obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym są: szkoda – w rozumieniu uszczerbku na dobrach osoby poszkodowanej, wywołanego zdarzeniem, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy, związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 kc pomiędzy szkodą, a zdarzeniem, a także bezprawność (kategoria obiektywna) i wina (kategoria subiektywna). Przez winę rozumie się naganną decyzję sprawcy, odnoszącą się do podjętego przez niego bezprawnego czynu i może ona przybrać postać winy umyślnej bądź też winy nieumyślnej (niedbalstwa). Sąd I instancji określił, że w niniejszej sprawie przedmiotem sporu było ustalenie, czy pozwana ponosi odpowiedzialność za krzywdę powoda w związku z rozwiązaniem stosunku pracy, przy czym ciężar dowodu spoczywał na powodzie. Sąd I instancji doszedł do przekonania, że w sprawie brak było podstaw do przypisania pozwanej odpowiedzialności co do zasady, powód nie wykazał winy pozwanej w rozumieniu art. 415 kc.

Sąd I instancji podkreślił, że jest związany treścią prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w G., z dnia 8 kwietnia 2014r., sygn. akt VI P 23/14, wobec czego poza zakresem rozpoznania były kwestie odszkodowania za rozwiązanie przez pozwaną umowy o pracę z powodem.

Nadto Sąd I instancji wskazał, że niezależnie od kwestii winy, powód nie wykazał samego wypadku przy pracy. W tym zakresie zeznań powoda nie potwierdzili świadkowie G. B. i M. G.. Powód nie zgłaszał pracodawcy faktu wystąpienia wypadku przy pracy. Według Sądu I instancji jeśli powód przez cały okres zatrudnienia nie zgłaszał wypadku przy pracy oraz rzeczywistych przyczyn niezdolności do pracy, to trudno wymagać od pozwanej, żeby miała wiedzę o tym zdarzeniu i nie można jej przypisać winy umyślnej czy nawet niedbalstwa. Sąd I instancji podnosił, że to na pracowniku ciąży obowiązek zgłoszenia o wypadku przy pracy, co otwiera drogę do ustalenia okoliczności zdarzenia, zaniedbanie tego obowiązku przez powoda stanowiło o bezpodstawności roszczenia w niniejszej sprawie. Ponadto Sąd I instancji nie dopatrywał się po stronie pozwanej nagannego zachowania w organizacji pracy, powód nie wykazał, żeby pozwana w sposób nieprawidłowy zorganizowała jego pracę, czy też powierzyła mu obowiązki niezgodne z kwalifikacjami czy stanem zdrowia.

Sąd I instancji mając na uwadze charakter roszczenia, subiektywne poczucie krzywdy powoda, a także sytuację osobistą powoda, który pobiera świadczenie rentowe orzekł o kosztach na mocy art. 102 kpc i odstąpił od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanego. Na podstawie art. 22³ ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych oraz § 2 ust. 3, § 11 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu Sąd przyznał od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w G.

na rzecz radcy prawnego M. S. kwotę 1.200 złotych powiększoną o kwotę 276 złotych stanowiącą 23% podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej powodowi z urzędu.

W apelacji od wyroku powód, zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w pkt. 1 w części oddalającej powództwo oraz w pkt 3, w zakresie w jakim Sąd, przy uwzględnieniu charakteru sprawy, nieprawidłowo ustalił należne pełnomocnikowi powoda wynagrodzenie, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, tj. przyznał pełnomocnikowi powoda kwotę niższą, niż wynikająca z właściwych przepisów.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił naruszenie prawa materialnego, w szczególności:

1. art. 415 i 445 § 1 K.c. w zw. z art. 300 K.p. oraz w zw. z art. 53 § 3 K.p. przez niezastosowanie wymienionych na wstępie regulacji Kodeksu cywilnego oraz niewłaściwą interpretację przepisów Kodeksu pracy, a w konsekwencji nieprawidłowe uznanie, że w przedmiotowym stanie faktycznym nie może być mowy o roszczeniu odszkodowawczym, polegającym na zapłacie na rzecz powoda zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną powodowi niezgodnym z prawem rozwiązaniem stosunku pracy przez pozwanego, podczas gdy przepis art. 58 k.p., w zakresie w jakim wyklucza możliwość dochodzenia roszczeń innych niż wymienione w jego treści (w oparciu o art. 300 K.p.), wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 listopada 2007 r., wydanym w sprawie o sygn. akt: SK 18/05 został uznany jako niezgodny z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 2 Konstytucji, a zatem w ocenie powoda powinien być interpretowany w sposób rozszerzający, w rezultacie czego możliwe jest, przez przyzmat art. 300 k.p. dochodzenie innych roszczeń (w tym zadośćuczynienia) w przypadku deliktu pracodawcy polegającego na bezprawnym rozwiązaniu stosunku pracy z pracownikiem;
2. art. 415 i 445 § 1 k.c. przez ich niezastosowanie, skutkujące przyjęciem, że pozwany nie odpowiada względem powoda za wypadek przy pracy, którego powód doznał przed okresem jego niezdolności do pracy, podczas gdy z wyjaśnień powoda - obowiązanego do podawania prawdy - wyraźnie wynika, że takiego wypadku doznał ze względu na brak należytego przestrzegania w zakładzie pracy pozwanego zasad bezpieczeństwa i higieny pracy;
3. § 11 pkt 5 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego urzędu, przez jego niewłaściwe zastosowanie oraz § 11 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 tegoż rozporządzenia przez jego niezastosowanie, skutkujące tym, że Sąd I instancji nieprawidłowo ustalił wysokość wynagrodzenia przysługującego pełnomocnikowi powoda ustanowionemu z urzędu.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił także naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

1. art. 328 § 2 k.p.c., przez jego niezastosowanie, w zakresie, w jakim Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wskazał, dlaczego oddalił żądanie powoda w zakresie zasądzenia na jego rzecz zadośćuczynienia za krzywdę polegającą na bezprawnym rozwiązaniu z nim przez pozwanego stosunku pracy;
2. art. 366 k.p.c. przez jego nieprawidłowe zastosowanie, skutkujące przyjęciem, że wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 8 kwietnia 2014 r., wydany w sprawie o sygn. akt: VI P 23/14 oddalający roszczenie powoda o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę z uwagi na przekroczenie terminu do złożenia odwołania, uniemożliwia dochodzenie przez powoda zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną powodowi przez pozwanego przez niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę, w sytuacji lekceważenia osoby powoda ze względu na jego stan zdrowia, podczas gdy z art. 366 k.p.c. nie wynika wcale, że skutki wyroku z dnia 8 kwietnia 2014 r. rozciągają się na inne roszczenia powoda niż objęte tym postępowaniem.

Podnosząc powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 1 i 3 poprzez:

- a) zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kwoty łącznie 15.600,00 zł (piętnaście tysięcy sześćset złotych 0/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wyrokowania do dnia zapłaty;

b) zasądzenie od pozwanego na rzecz pełnomocnika powoda ustanowionego z urzędu kwoty 1.800,00 zł powiększonej o kwotę 414,00 zł stanowiącą 23% podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej powodowi z urzędu oraz zwrotu kosztów opłaty sądowej od apelacji w kwocie 30 zł;

ewentualnie, w razie braku uwzględnienia powyższego żądania, powód wniósł o zmianę pkt. 3 zaskarżonego wyroku poprzez:

c) przyznanie od Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w G. na rzecz radcy prawnego M. S. kwoty 1.800,00 zł (jeden tysiąc osiemset złotych 0/100) powiększonej o kwotę 414,00 zł (czteryście czternaście złotych 0/100) stanowiącą 23% (dwadzieścia trzy procent) podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej powodowi z urzędu.

Nadto wniósł o zasądzenie na rzecz pełnomocnika powoda ustanowionego z urzędu wynagrodzenia tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, w tym kosztów opłaty od apelacji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, przy jednoczesnym pozostawieniu rozstrzygnięcia o kosztach postępowania temu Sądowi.

Powód argumentował, że w postępowaniu zakończonym wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 8 kwietnia 2014 r. o sygn. akt VI P 23/14, roszczenie powoda o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy zostało oddalone, na skutek przekroczenia terminu do złożenia odwołania. Jednakże przedmiotem postępowania przeprowadzonego pod sygn. akt VI P 23/14 nie było roszczenie powoda o zadośćuczynienie za krzywdę wyrządzoną niezgodnym z prawem rozwiązaniem stosunku pracy, a zgodnie z art. 366 K.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. W rezultacie należy uznać, że Sąd I instancji powinien poczynić ustalenia w zakresie sposobu rozwiązania z powodem przez pozwanego stosunku pracy, albowiem kwestia ta nie była dotychczas przedmiotem rozważań sądu. Powód podnosił również, że dopuszczenie pracownika do wykonywania pracy po długiej chorobie, bez potwierdzenia zachowania zdolności do pracy, było obciążone ryzykiem pozwanego z punktu widzenia bezpiecznego wykonywania pracy. W ocenie powoda rozwiązanie z nim stosunku pracy w przedmiotowej sprawie, wbrew bezwzględnie obowiązującej normie z art. 53 § 3 k.p., stanowi czyn niedozwolony, o którym mowa w art. 415 k.c., stosowanym w oparciu o art. 300 k.p. Niezależnie od powyższego, apelujący wskazał, że Sąd I instancji bezpodstawnie pominął pojawiającą się w wyjaśnieniach powoda kwestię wypadku przy pracy, do którego miało dojść w kwietniu 2012 r. (w dniu poprzedzającym rozpoczęcie okresu niezdolności powoda do pracy) w związku z nastąpieniem przez powoda na niezabezpieczony kabel leżący na podłodze w hali pracodawcy - w okolicach miejsca pracy powoda. Zdaniem apelującego pracodawca, dopuszczając do występowania w zakładzie pracy stanu zagrażającego bezpieczeństwu pracowników, naruszył zasady bezpieczeństwa i higieny pracy, w tym w szczególności art. 15 k.p. oraz art. 94 pkt. 4 i 5 k.p., zgodnie z którymi do podstawowych obowiązków pracodawcy należy zapewnienie pracownikom bezpiecznych oraz higienicznych warunków pracy. Podniósł także, że dochodzona przez powoda kwota zadośćuczynienia, aby kompensować krzywdę, powinna przedstawiać ekonomicznie odczuwalną dla niego wartość.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych. W ocenie pozwanego apelacja powoda jest bezzasadna i stanowi nie tylko próbę przedstawienia własnej wersji wydarzeń i ustaleń faktycznych, ale także zmierza do wykazania, że Sąd Rejonowy winien de facto ponownie rozpoznać sprawę powoda w przedmiocie rozwiązania stosunku pracy. Tymczasem zakres przedmiotowy i podmiotowy sprawy VI P 23/14 został tak określony, że ponowne ustalanie przyczyny rozwiązania stosunku pracy w niniejszej sprawie stało się niedopuszczalne. Zdaniem pozwanego Sąd poczynił wszelkie niezbędne ustalenia aby ocenić czy zaistniały przesłanki jego odpowiedzialności deliktowej. Ustalenia te miały charakter trafny i kompletny, w sprawie Sąd przeprowadził także prawidłową ocenę dowodów. Powód nie przedstawił żadnych dowodów świadczących, że rzekomy wypadek przy pracy miał miejsce, a pozwana ponosi jakkolwiek winę.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja częściowo zasługuje na uwzględnienie, lecz tylko w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach zastępstwa procesowego pełnomocnika powoda ustanowionego z urzędu.

Sąd I instancji słusznie oddalił powództwo, bowiem roszczenie powoda w ustalonym stanie faktycznym było bezpodstawne. W tym zakresie Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia odnośnie stanu faktycznego, przeprowadził wystarczające postępowanie dowodowe, a następnie w prawidłowy sposób, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego dokonał trafnej oceny zebranych dowodów i wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku. Z tego względu Sąd Okręgowy przyjął ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy za własne.

Wskazać należy, że stosunek pracy powoda został rozwiązany w oparciu o art. 53 kp, czyli na skutek jednostronnego oświadczenia pracodawcy bez winy pracownika. Po myśli art. 56 w związku z art. 58 kp pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie, o czym orzeka sąd pracy. Odszkodowanie, o którym mowa wyżej przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

W rozpoznawanej sprawie, powód domagał się zadośćuczynienia za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę, powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 listopada 2007 r., sygn. akt: SK 18/05 (Dz. U. Nr 225, poz. 1672), w którym stwierdzono, że art. 58 w związku z art. 300 k.p. rozumiany w ten sposób, iż wyłącza dochodzenie innych niż określone w art. 58 Kodeksu pracy roszczeń odszkodowawczych, związanych z bezprawnym rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia, jest niezgodny z art. 64 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji RP. W oparciu o to orzeczenie możliwym jest dochodzenie przez pracownika dalszych roszczeń odszkodowawczych w oparciu o przepisy kodeksu cywilnego. Niezbędnym warunkiem wystąpienia z tymi roszczeniami jest jednak uprzednie wykazanie bezprawności rozwiązania umowy o pracę.

„Niezgodność z prawem (bezprawność) rozwiązania umowy o pracę pracownik może wykazać wyłącznie przez powództwo przewidziane w kodeksie pracy wniesione z zachowaniem odpowiedniego terminu (art. 264 k.p.). Bez wytoczenia takiego powództwa pracownik nie może więc w żadnym innym postępowaniu powoływać się na bezprawność rozwiązania umowy o pracę jako na przesłankę roszczeń odszkodowawczych przewidzianych w kodeksie cywilnym. Dochodząc odszkodowania w wysokości przewyższającej limit z art. 58 k.p. pracownik musi udowodnić wszystkie przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pracodawcy, a więc bezprawność, winę, szkodę i związek przyczynowy – tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23.11.2011r., II PK 60/11, lex 1299173., Sąd Apelacyjny w Łodzi w postanowieniu z dnia 28.09.2012r., I. A. 32/12, lex 1223375. Innymi słowy bezprawność rozwiązania umowy o pracę musi być stwierdzona wyrokiem sądu pracy i dopiero takie rozstrzygnięcie umożliwia pracownikowi wystąpienie z roszczeniem odszkodowawczym przeciwko pracodawcy na podstawie przepisów prawa cywilnego.

W rozpoznawanej sprawie, sytuacja taka nie wystąpiła, bowiem prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 8.04.2014r, sygn. akt VI P 23/14 jego powództwo o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę zostało oddalone. Wyrok ten, jak wskazał Sąd I instancji, korzysta z waloru powagi rzeczy osądzonej pomiędzy stronami w rozumieniu art. 366 k.p.c. Bezprawność rozwiązania przez pozwanego z powodem umowy o pracę nie została stwierdzona w postępowaniu o sygn. akt VI P 23/14. Powód zatem nie ma możliwości dochodzenia odszkodowania na podstawie art. 415 k.c. w związku z art. 300 k.p. powołując się na niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę.

Związanie treścią wyroku z dnia 8.04.2014r. sygn. akt VI P 23/14 w rozumieniu art. 366 kpc oznacza, że w rozpoznawanej sprawie zarówno powód nie może się powoływać na bezprawność rozwiązania jak i Sąd nie ma kompetencji do badania czy taka bezprawność miała miejsce. Tak więc wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd I instancji powołując się na przepis art. 366 kpc nie dopuścił się jego naruszenia.

Sąd I instancji prawidłowo oddalił powództwo o zadośćuczynienie, bowiem powód nie wykazał podstawowej przesłanki cywilnoprawnej odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej, czyli bezprawności rozwiązania umowy

o pracę. Dopiero po wykazaniu tej przesłanki pracownik w odrębnym procesie może wykazywać dalsze przesłanki odpowiedzialności pracodawcy tj. winę, szkodę i związek przyczynowy. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczność ta wynika z pisemnych motywów rozstrzygnięcia Sądu I instancji, a zatem zarzut naruszenia art. 328 § 2 kpc uznał za chybiony.

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie było zadośćuczynienie za krzywdę z tytułu bezprawnego rozwiązania umowy o pracę a nie z tytułu wypadku przy pracy, co wynika z treści pism powoda, jego pełnomocnika oraz pisemnych motywów rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. Na tej podstawie faktycznej – bezprawnego rozwiązania umowy o pracę – pełnomocnik powoda oparł zarzut apelacyjny dotyczący kosztów zastępstwa procesowego. Samo zdarzenie wypadkowe powód powoływał jedynie jako okoliczność usprawiedliwiającą nieobecność w pracy.

Reasumując, zarzuty apelującego dotyczące naruszenia prawa materialnego – art. 415 i 445 kc w związku z art. 300 kp i art. 53 kp są zupełnie bezzasadne.

Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazuje na utrwalony w orzecnictwie i doktrynie pogląd, że cywilnoprawna odpowiedzialność pracodawcy za wypadek przy pracy ma charakter uzupełniający. Pracownik nie może domagać się zadośćuczynienia na podstawie art. 445 kc przez rozpoznaniem jego roszczeń o świadczenia przysługujące z ubezpieczenia społecznego [tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29.7.1998r., II UKN 155/98, OSNAP 1999/15/495]. Dopiero po rozpoznaniu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku przy pracy pracownik może dochodzić zadośćuczynienia w oparciu o przepisy kodeksu cywilnego.

Sąd uwzględnił zarzut podnoszony w apelacji, a dotyczący naruszenia § 11 pkt. 5 w zw. z § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, przez jego niewłaściwe zastosowanie oraz § 11 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 tegoż rozporządzenia przez jego niezastosowanie. Ponieważ powód domagał się zadośćuczynienia za bezprawne rozwiązanie umowy o pracę, podstawą orzekania o kosztach pomocy prawnej świadczonej z urzędu powinien być § 11 ust. 1 pkt. 2 ww. rozporządzenia.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy w pkt. 1 wyroku na podstawie art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 3 w ten sposób, że przyznał od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. S. kwotę 1.800 złotych powiększoną o kwotę 414 zł stanowiącą 23 % podatku Vat, tytułem kosztów pomocy prawnej świadczonej powodowi z urzędu. W pozostałym zakresie Sąd w pkt. 2 wyroku na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację. Na zasadzie art. 102 kpc Sąd Okręgowy odstąpił od obciążenia powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanej, a to z uwagi na jego trudną sytuację materialną i problemy zdrowotne. O kosztach pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie §12 ust. 1 pkt. 1 i § 15 przywołanego rozporządzenia.

W tym stanie rzeczy, w oparciu o przywołane przepisy prawa Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

(-) SSR (del.) Renata Stańczak (-) SSO Grażyna Łazowska (spr.) (-) SSO Mariola Szmajduch

Sędzia Przewodniczący Sędzia